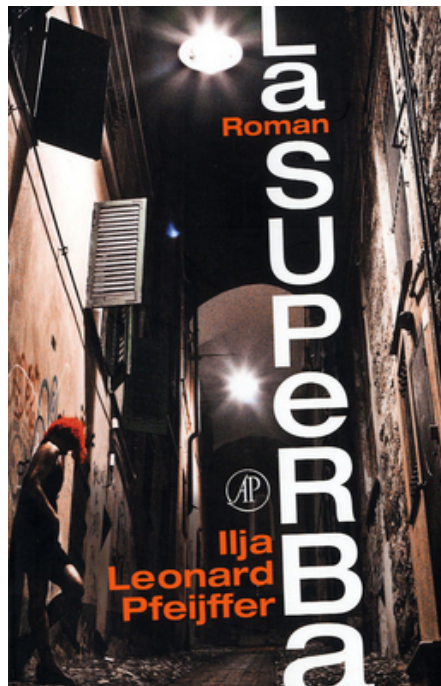

La Superba

Ilja Leonard Pfeijffer

Download now

Read Online ➔

La Superba

Ilja Leonard Pfeijffer

La Superba Ilja Leonard Pfeijffer

Deze roman is een monument voor een stad zoals er maar één is, Genua, La Superba (de hoogmoedige). En meer nog dan een roman over een schokkend echte en labyrinthische stad, is het een liefdesverhaal dat tragisch eindigt.

En meer nog dan een stadsroman en een liefdesroman is *La Superba* een boek dat de fantasie van een beter leven elders onderzoekt, vertelt en ontrafelt en laat zien hoe mensen - van gerenommeerde schrijvers en verlopen heren van stand tot arme Senegalese sloebers en flanerende hoeren - op verschillende manieren verdwalen in die fantasie.

En meer nog dan over de stad, de liefde en het lot van de zoekende mens gaat deze grandioze meerstemmige roman over het schrijven van een grandioze meerstemmige roman.

La Superba Details

Date : Published February 2013 by De Arbeiderspers (first published 2013)

ISBN : 9789029587273

Author : Ilja Leonard Pfeijffer

Format : Paperback 348 pages

Genre : Fiction, European Literature, Dutch Literature, Literature

[Download La Superba ...pdf](#)

[Read Online La Superba ...pdf](#)

Download and Read Free Online La Superba Ilja Leonard Pfeijffer

From Reader Review La Superba for online ebook

Matthijs Budding says

UPDATE: 5 fokking sterren

Ilja Leonard Pfeijffer heeft zijn eigen hoekje in de Nederlandse literatuur, en kan dat hoekje prima in zijn eentje vullen.

Deze man is een ongeëvenaarde taalkunstenaar die zowel simpel, terloops en vaak ook ranzig kan en durft te schrijven, als ook de meest duizelingwekkende, elegante, barokke zinnen uit zijn mouw schudt. Dit boek is grappig, verontrustend, ontroerend, broeierig, geil, walgelijk, origineel, beklemmend, ongeremd, onstuimig en godsgruwelijk hartstochtelijk.

Mips says

Ik ging op reis en ik nam mee...

En laten we nu net in het mooie Italië zijn geweest. In een erg warme augustusmaand, waar we elke dag verkoeling zochten in de schaduw van nauwe straatjes en vaak zelf ook hopeloos verdwaalden in het eindeloze labirint van donkere, obscure steegjes...

Het bleek de ideale setting te zijn voor het lezen van dit boek! Ik kon me haarscherp inleven in de sfeerschepping van het verhaal; Pfeijffer is een prima stilist. Onze vakantiedagen vloeiden naadloos over in het boek en vice versa... - Een afgehouden been, wat al te ruige seks en een opstartende carrière als travestiet even buiten beschouwing gelaten ;) -

Benny says

Hoogmoedig ambitieus, een barokke show-off.

Bij momenten briljant, dan weer irritant.

La Superba blijft fascineren, in al z'n bombast, maar het zijn de twee schattige miniatuurtjes (over de Engelse 'prof' en de Senegalese vluchteling) die het meest beklijven.

Benieuwd hoe Pfeiffer deze tour de force gaat opvolgen...

Yanne says

Het verhaal komt traag op gang, waardoor het in het begin even doorbijten is, maar zodra je een vierde gelezen hebt, word je helemaal meegesleurd doorheen het labirynth van Genua en al haar mysteries. Veel meer dan een tragisch liefdesverhaal tussen het hoofdpersonage en het mooiste meisje van Genua, is het een verhaal over allerlei verschillende culturen, mensen, ontmoetingen, hypocrisie en de tragiek van te willen

vluchten van je eigen leven.

Ernst G. says

Een heel vervelend boek, waarin de hoofdpersoon een uitermate vervelende en arrogante eikel is, die zichzelf fantastisch vindt. Genua komt er belabberd af en de gedwongen lolligheid en spitsvondigheid kunnen maar niet boeien. Kunstmatige spanning, te erg verzonnen bijzonderheden (het been) en langdradige gesprekken (interieur of met anderen). Snap niet waarom dit boek een prijs heeft gekregen.

Stef Smulders says

Vraag me af of er iemand is die dit boek werkelijk begrijpt, de Libris jury inclus, want het gaat tegelijk nergens en overal over. De opzet om dit als aantekeningen van een te schrijven roman te presenteren, leidt in dit geval alleen maar tot oubolligheden van het genre "wat ik je nu ga vertellen is strikt tussen ons en mag niet algemeen bekend worden" en meer van zulks. De beschrijvingen van de stad zijn vaak virtuoos maar de auteur vervalt wel erg in herhalingen: donkere stegen, ratten, hoeren, stank, pis, blikkerende tanden. Verder is de schrijver dol op platvloersheden, zoals zo onsmakelijk mogelijk beschreven neukpartijen. Mijn grootste bezwaar is dat geen van de personages die in het boek voorkomen geloofwaardig is, ze blijven oppervlakkige karikaturen. Ze spreekt de vluchteling Senegalees Djiby net zo poëtisch als de auteur zelf, hij heeft geen eigen stem. Het hele verhaal van zijn overtocht bevat niet meer dan wat je uit nieuwberichten hebt kunnen lezen, de auteur slaagt er niet in om jou als lezer die tocht echt te laten beleven. Bovendien heeft hij het verhaal eerder in het boek al grotendeels verteld, waarmee elke spanning er helemaal vanaf is. Ook met de alcoholist Don kan ik me maar moeilijk identificeren. De hele geschiedenis met het theater doet mij denken aan een verhaal van Dan Brown: uit hetzelfde bordkarton opgetrokken. Het boek gaat (ook) over Genua, dat valt niet te ontkennen met al die straatnamen, maar gaat het ook over de inwoners van Genua? Nee. Ik kom geen enkele geloofwaardige beschrijving van een Italiaan tegen. Ik vrees dat de auteur helemaal niet in mensen geïnteresseerd is maar allen in zijn eigen hersenspinsels. Hij houdt ervan te verdwalen in zijn eigen fantasieën, om zijn eigen uitentreuren herhaalde motto te gebruiken. Maar de lezer verdwaalt ook.

Willy Schuyesmans says

Vreemd boek, niet echt mijn ding. Ik heb het gelezen omwille van de verontwaardiging van velen (o.a. Maarten 't Hart) toen het boek naast de AKO Literatuurprijs én naast de Gouden Boekenuil greep. Voor de Libris Literatuurprijs (die volgende week wordt uitgereikt) is 'La Superba' opnieuw genomineerd en wordt alweer de grote kanshebber genoemd. Ben benieuwd.

Voor mij hoeft hij hem alvast niet te krijgen. Pfeijffer is een goed stylist die met humor kan schrijven, maar er in dit boek een zootje van maakt. De historie met het geamputeerde vrouwenbeen kan in de eerste hoofdstukken nog boeien als een aardige vondst, maar dan verdwijnt het uit driekwart van het boek om in het laatste hoofdstuk weer op te duiken op een zo ongeloofwaardige manier dat ik erbij afhaak.

Pfeijffer bazuïnt het hele boek lang zijn liefde voor Genua uit en die is terecht: Genua is een boeiende stad waarin je heerlijk kunt verdwalen. Maar of het daarvoor nodig is om vrijwel elke steeg in de stad bij naam te noemen? Daar kun je beter een stadsplan voor kopen. Bovendien mist hij een kanjer van een metafoor door ternauwernood de 'supraelevata' te vernoemen: die draak van een snelwegviaduct langs de kust die de stad ingrijpender amputeert dan de amputatie van een been een mens kan verminken.

Het verhaal van Don is op zich een mooi verhaal, maar het heeft nauwelijks iets met de rest van de roman te maken (het heet dan ook 'intermezzo'). Hetzelfde geldt, zij het in iets mindere mate, voor het tweede intermezzo 'Fatou yo' over de illegale immigrant Djiby. Wat het oplichtersverhaal over de aankoop van het theater er nog bij komt doen, is mij een raadsel.

Waar ik me vooral aan ergerde waren de vele herhalingen zoals 'de grot van porselein' of de verwijzingen naar het moeras onder het plaveisel (een beeld dat hij trouwens gepikt heeft van A.F.Th. Van der Heijden). Ook zijn voortdurende ontkenning dat hij een roman aan het schrijven is - het zouden slechts notities zijn waar hij wellicht nooit een roman uit zal willen distilleren - is flauw en steekt gauw tegen.

Je hebt al begrepen dat ik er niet weg van ben en dus ook hoop dat hij de Libris volgende week niet krijgt. Dat ik hem toch nog drie sterren gun, is misschien vooral te danken aan het reeds genoemde intermezzo 'We all live in a yellow submarine' over de Britse alcoholist Don die zich in Genua een verleden en een status bij elkaar fantaseert. Dat is op zich een monument van een verhaal, maar het had beter tot zijn recht gekomen als een afzonderlijk uitgegeven kort verhaal.

D says

Witty & funny & kaleidoscopic. And it contains many interesting trivia, like this one: apparently, the papal states used the 'escudo' as currency. Very pleasant read, even though some parts could be a trifle shorter.

Gerbrand says

Fantastisch boek. Bijna elke zin is een feest om te lezen. En dat begint gelijk op de eerste pagina:

“Later dronk ik op de Piazza delle Erbe. Dat is zo’n zeldzame plek waar het vanzelf avond wordt zonder dat ik daar iets voor hoeft te organiseren.”

Mooie beelden, prachtige verhalen. Het speelt zich allemaal af in Genua, la suberba. Immigratie toen en nu is een centraal thema.

“Emigreren is zoals het schrijven van een nieuwe roman waarvan je de plot nog niet kent, noch de afloop, noch de personages die voor het verdere verloop van het verhaal van cruciaal belang zullen blijken.”

Erg grappig ook.

“Er valt niets te doen, maar iets doen is nooit mijn sterke kant geweest, noch mijn grote ambitie. Ik vind het eerlijk gezegd een nogal overschat concept, dat hele doen.”

En af en toe een smakeloos, smerig detail. Maar gelukkig is de schrijver zich daarvan bewust:

“(zelfs mijn stijl wordt steeds wulps en exhibitionistischer, als dat een woord is, merk je dat, dat moet ik allemaal in de juiste calvinistische banen leiden wanneer ik deze notities omwerk tot een roman, maar intussen geniet ik van de vrijheid om althans jou in oververhitte bewoordingen de waarheid te kunnen zeggen, de naakte waarheid, kunnen we wel zeggen, als je mij deze flauwe woordspeling toestaat, maar dit alles tussen haakjes)”

Maar vooral veel gekke en bijzondere personages en verhalen, zelfs de geesten van Genua doen van zich spreken:

“Maar je kunt je voorstellen, goede vriend, dat het een nogal verontrustende ervaring is als spoken opeens op eigen houtje besluiten te bestaan in plaats van dat ik hun bestaan grinnikend toesta. Dat is niet de bedoeling. Dan verlies ik de controle. Ik wil ook niet dat een romanpersonage dat ik heb verzonnen, ongevraagd aanschuift aan mijn tafeltje om zich te bemoeien met mijn hoofdstukindeling en de manier waarop ik hem aan het portretteren ben, [...]”

Cindy says

Op tijd uitgelezen voor de leesclub, maar langer tijd nodig gehad voor de review.

Na een moeilijke start (50 pagina's doorworsteld) heb ik genoten van het boek. Het was compleet iets anders dan wat ik verwacht had, het is niet alleen een ode aan een stad, maar gaat ook over het "inburgeren" in een gemeenschap, migratie, liefde, man-vrouw verhoudingen, waarheid/fictie,... zoveel thema's met zoveel motieven die terugkeren. Misschien teveel?

Door de overvloed aan personages, rijke beschrijvingen en soms wel heel aparte wendingen, wist ik op het einde niet altijd meer wie wie was. Vandaar 4 sterren en een dikke aanrader voor alle Italië liefhebbers en vakantiegangers!

Yanni Ratajczyk says

Genua. La Superba. De hoogmoedige. Ilja Leonard Pfeijffer schreef met deze roman een monument voor een stad van smalle steegjes, inwijkelingen en transseksuele prostituees. De Noord-Italiaanse havenstad wordt niet op een piëdestal gezet, maar door Pfeijffer beschreven als een schots en scheef middeleeuws bouwsel vol verleidingen en smerigheid. In verscheidene stilistisch hoogstaande passages danst zijn taal uitdagend met de verbeelding. La Superba vertelt genadeloos hoe wij allemaal - de Noordelijke luxe-immigrant, de veilige thuisblijver, de roekeloze bootvluchteling, het mooiste meisje van Genua,...- zonder verweer verdwalen in onze eigen fantasie.

André van Dijk says

EEN LONKENDE HOER WORDT NOOIT DE JOUWE

Onderweg naar Rome verliest Ilja Leonard Pfeiffer zijn hart in Genua. Niet aan een vrouw, maar aan de stad zelf. Hij vestigt zich in het oude centrum en laat zich meeslepen door de droom van een beter leven elders.

La Superba - de hoogmoedige, zoals Genua ook genoemd wordt - is de ideale plek voor Pfeijffer, die de laatste jaren tot zijn eigen verbazing constateerde 'in Nederland geen pen meer op papier te hoeven zetten om mijn beroemdheid te consumeren'. Terug naar de basis dus, naar een nieuwe wereld om de zinnen te prikkelen. En de pen weer op te pakken.

Pfeijffer plaatst zijn hoofdpersoon, die eveneens Ilja Leonard Pfeijffer heet maar niet dezelfde is, in het labyrint van donkere stegen in het Centro Storico van Genua. Zo kan de schrijver ontspannen achterover leunen en zonder enige autobiografische druk zich naar hartenlust wentelen in de werkelijkheid en vooral in de verbeelding die deze opzet hem biedt.

Vrouwenbeen

De fictie doet hem meteen met de deur in huis vallen. Als hij op een nacht behoorlijk beneveld de weg naar huis zoekt, vindt hij een vrouwenbeen op straat. Een opwindende aangelegenheid waarbij Pfeijffer niet schroomt er zijn verhitte fantasie op los te laten en deze intimiteit te besluiten met 'een flinke kledder van mijn sperma op een geamputeerd vrouwenbeen.' Even later wordt deze scene ontdaan van haar bizarre realiteit door de omkering van het standpunt van de schrijver:

Als ik deze notities die ik jou met enige regelmaat stuur, ooit zou omwerken tot een roman, zou ik dat beschamende gehannes met het been natuurlijk verzwijgen. Dat blijft tussen ons, goede vriend, dat begrijp je.

Het volgende moment zit de luxe-immigrant weer op zijn vaste plek op het terras, drinkt zijn zoveelste *negroni*, observeert de voorbijgangers en laat zijn gedachten de vrije loop over de Italiaanse ziel. Dat mannen niet kunnen koken, maar wel precies weten hoe het moet smaken. Dat de kerk heilig is maar het voetbal op zondagmiddag nog veel heiliger. En natuurlijk het gegeven dat familie altijd bovenaan staat met moeder-de-vrouw als allesoverheersende Madonna. Vervolgens staat hij zichzelf toe verliefd te worden op de aantrekkelijke serveerster - het mooiste meisje van Genua - van zijn vaste hang-out.

Wereld der beweging

Het zijn de brutale perspectiefwisselingen die *La Superba* tot een frisse en dynamische roman maken. De schrijver weet snel te schakelen tussen zijn fantasie, zijn dagelijkse bezigheden en de visionaire invallen die hem bij tijd en wijle bezoeken. De ontmoeting met Rashid, de Marokkaanse rozenverkoper en het levensverhaal van Djibi, de Senegalese bootvluchteling zorgen voor een gevoel van verbondenheid: we zijn allemaal in Genua op zoek naar een beter leven en tegelijk beseffen we nooit meer terug naar huis te kunnen. 'Niemand van ons heeft de moed om als eerste toe te geven dat het een sprookje is'.

Het decor van deze rauwe realiteit wordt gevormd door een terugblik op de massale emigratie van Italianen aan het einde van de negentiende eeuw naar het beloofde land Amerika. En ook een nogal fantasievolle oprisping over de Europese kruisridders die, op weg naar Jeruzalem, massaal scheep gingen in Genua. Pfeijffer knoopt alle verhalen gewiekt aan elkaar en maakt Genua tot het centrum van de wereld der beweging. Hij zoekt historisch tegenwicht in de confrontatie met de miserabele omstandigheden van de moderne gelukszoekers waar hij dagelijks in rondwandelt.

Absurdistische wending

Naast zijn eigen morbide fantasieën en romantische verwickelingen is Pfeijffer vooral bezig zijn draai te vinden in de Italiaanse havenstad. Dat gaat niet zonder slag of stoot, getuige zijn confrontatie met de plaatselijke maffia en de pogingen iets gedaan te krijgen in de ambtelijke molen. In een absurdistische wending gaat het personage van de schrijver uiteindelijk dramatisch ten onder in zijn eigen verbeelding. Deze briljant gecomponeerde roman toont *La Superba* net zoals de verleidelijke hoeren in de donkere stegen van het Centro Storico:

Ze zeggen dingen tegen mij als 'amore'. Ze zeggen dat ze van mij houden en dat ze willen dat ik

bij hen kom. Ik zou niet weten hoe ik een van hen zou kunnen overleven.

<http://www.8weekly.nl/artikel/10684/i...>
@8WEEKLY/André van Dijk

Mariesolwolf says

Dit is echt een magistraal boek.

De roman in z'n genre kent zijn gelijke niet. Zijn stijl is zo origineel; ik hield echt van de amicale benadering en het gevoel te hebben dat de brieven authentiek waren. Die visie verandert natuurlijk wanneer "Leonardo" zelf het onderscheid niet meer kan maken tussen de werkelijkheid en fantasie. Het wordt dan maar al te fantastisch wanneer alles in zijn boek ondergeschikt is aan oorzaak-gevolg, elk item netjes opgelost wordt.

In de roman zat een ook een mooie ringcompositie: het verhaal begint met het vinden van een "vrouwenbeen", en het eindigt met de voormalige eigenaar van dit been.

Veel symboliek in dit boek, maar alles heeft ook met elkaar te maken. De verhalen die opgedist worden verhullen een soort moraal die in het leven van Leonardo toegepast kan worden. En het thema is ook in alles terug te vinden, nl. emigratie en immigratie, van de ratten aan boord van de Genuese vloot tot de bootvluchtelingen uit Senegal.

Dit boek heeft mij zeker aangenaam verrast.

Caspar Ewals says

Een alom bejubelde roman, die de libris literatuurprijs heeft gewonnen. Blijkbaar ga je er dan ook te veel van verwachten. Het viel dus tegen. Geschreven in een 5-tal delen waarbij deel 2 en 4 een intermezzo zijn. Als losstaande verhalen de leukste delen van het boek: dat hoort niet. De andere delen zijn welliswaar mooi gesitueerd in de oude stegen van de stad Genua maar echt vat kreeg het verhaal niet op mij. Erg hinderlijk vond ik de opsommende beschrijvingen van de stegen en hoe deze met elkaar verbonden zijn en hoe je zou moeten lopen. Iets dat thuis hoort in een wandelgids en niet in een roman. Wat ik dan wel weer de moeite waard vond was de beschrijving van de lotgevallen van alle immigranten in genua (of waar dan ook in de wereld) en de emigrerende (vertrekkenden) die via de stad op weg waren naar een betere situatie en hoe die erg op elkaar bleef lijken door de eeuwe heen. Hierdoor krijgt het boek eigenlijk 2,5 ster, maar dat kan niet. Vandaar 2 sterren.

Laurent says

★★★¾
